

Sygn. akt IV CSK 691/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa M. J.
przeciwko J. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 16 stycznia 2014 r., sygn. akt V ACa 761/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i przyznaje radcy prawnemu P.B. od Skarbu Państwa - Sądu
Apelacyjnego w Gdańsku kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) zł,
powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem
kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce
z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na ostatniej spośród wymienionych przesłanek.

O oczywistej zasadności skargi można mówić jedynie wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2012 r., III SK 11/12, nie publ.).

Skarżąca, odwołując się do przesłanki oczywistej zasadności skargi, wskazała, że poprzez ujawnienie dodatkowych informacji na zaadresowanej do niej kopercie, naruszono jej dobra osobiste. Taka opinia stanowi ocenę stanu faktycznego konkurencyjną względem ustaleń Sądów rozpoznających sprawę.

Okoliczności wskazane przez skarżącą nie usprawiedliwiają zatem oceny przedstawionej skargi jako oczywiście zasadnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).